

РЕШЕНИЕ

№ 7346

гр. София, 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8660** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Производството по делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат Г. К. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 7 против заповед № ФК-С587-0038018/29.07.2020 г. за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект и забрана за достъп“, за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС на Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ЦУ на НАП – С..

В жалбата се твърди, че процесната заповед е незаконосъобразна и неправилна и е издадена в противоречие с целта на закона. Инвокирани са доводи, че административният орган не е съобразил, че към момента на проверката в кафенето е пристигала стока, която продавачката е следвало да приеме, зачисли и регистрира. Предвид младата ѝ възраст, същата е считала, че с приоритет е следвало да приеме стоката и да я подреди, а веднага след това е щяла да издаде касов бон за направената от проверяващите покупка. Проверената впоследствие касова наличност е съвпадала напълно с данните от фискалното устройство, поради което не може да се твърди, че е имало системно неиздаване на фискални бонове за извършените продажби.

Инвокирани са доводи, че лицата извършили проверката не са били надлежно оправомощени за това. Жалбоподателят се позовава и на липса на компетентност и по отношение на самия орган, издал оспорената заповед. Твърди се, че изпълнителният директор на НАП е оправомощил директорите на дирекции „Контрол“ в ТД на НАП и началниците на отдели „Оперативни дейности“ при Главна дирекция „Фискален

контрол”, но тези лица не са изброени поименно. Според жалбоподателя компетентността не е отграничена на териториален признак, тъй като тези органи са повече от един и дублиране на функции не може да има. Твърди се също, че няма доказателства, че лицето, издало акта, към момента на издаването му е изпълнявал длъжността началник на отдел „Оперативни дейности”, в Главна дирекция „Фискален контрол” при ЦУ на НАП.

На следващо място се сочи, че налагането на всяка принудителна административна мярка следва да се предхожда от издаването на акт за установяване на административно нарушение. В случая липсата на издаден АУАН представлява съществено процесуално нарушение и основание за отмяна на заповедта.

Като друг съществен порок на оспорения административен акт се сочи и обстоятелството, че той не съдържа информация за законовите разпоредби, които са били нарушени и точно описание на извършеното нарушение. В заповедта е цитиран чл. 25, ал. 3 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, който към момента проверката е бил със съвсем различно съдържание цитираното. Според жалбоподателя нито една от цитираните от административния орган разпоредби не задължава издаването на фискален касов бон веднага след извършване на продажбата.

На последно място се сочи, че наложената принудителна административна мярка не е съразмерна с извършеното изпълнение законово задължение. Посочено е, че при издаване на акта не е взето предвид, че в обекта е работило младо момиче, което не е разполагало с необходимия опит и неиздаването на фискален бон за извършената продажба е неволна нейна грешка. Според оспорващия, наложената ПАМ не изпълнява предвидената в закона превантивна функция, а има за цел да предизвика загуби и вреди на сочения за нарушител.

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от адвокат К., която поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ЦУ на НАП – С., не се явява. Пълномощникът му юриконсулт Н. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 21.07.2020 г., в 15,45 часа, длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място] са извършили проверка на търговски обект – кафене, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. При извършена контролна покупка на един брой сода и един брой малка минерална вода на обща стойност 1,80 лева, заплатена в брой от проверяващите е прието плащане от името на дружеството, за което не е издадена фискална касова бележка (фискален бон) от регистрирано в обекта фискално устройство модел DATECS DP 150 с ИН на ФУ ДТ 730922, което в момента на проверката е било в работен режим.

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка № 038018/21.07.2020 г. на основание чл. 110, ал. 4, вр. чл. 50, ал. 1 от

Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В същия е отразено, че разчетената касова наличност от фискалното устройство е 418,30 лева, което отговаря на установената фактическата наличност.

Изложените факти са дали основание на административният орган да приеме, че [фирма] не е спазило реда и начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, което е основание за налагане на ПАМ по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а от ЗДДС .

Със заповед ЗДУ-ОПР-16 от 17.05.2018 г. Изпълнителният Директор на НАП е оправомощил Началниците на отдели „Оперативни дейности“, при ЦУ на НАП – С. да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 186 от ЗДДС.

Пълномощникът на жалбоподателя оспори истинността на оспорения акт, в частта, досежно положения подпис.

По негово искане съдът допусна и разпита един свидетел за установяване на изложените в жалбата обстоятелства.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на представител на дружеството на 19.08.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 01.09.2019 г. (вх. № 1354-383), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, поради което същата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1 б. "а" ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. В нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС е предвидено задължение за лицата да регистрират и отчитат извършените от тях доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

По силата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС при прилагане на принудителната административна мярка по, ал. 1 се забранява и достъпът до обекта или обектите на лицето, а наличните стоки в тези обекти и прилежащите към тях складове се отстраняват от лицето или от упълномощено от него лице. Мярката се прилага за обекта или обектите, където са установени нарушения.

По наведените в жалбата доводи, съдът намира за установено следното:

Без съмнение младата възраст и липсата на опит на продавач-консултанта Й. М., която не издала фискален бон при извършената процесна контролна покупка, е допринесло за negliжиране на това задължение от нейна страна. Същата потвърди, при проведения пред съда разпит, че в момента, когато проверяващите са влезли в кафенето, тя е подреждала стока и е мелела кафе, защото е очаквала, струпане на

хора, по време на почивката на служителите от банката, намираща се в съседство. Съдът кредитира нейните показания, но те не могат да бъдат основание за отмяната на акта. Когато едно пълнолетно лице поема да извършва определена работа по трудово правоотношение, то следва да е наясно, че ще има определени задължения, които е необходимо да съблюдава. Едно от най-важните задължения за продавач-консултанта е да издава фискални касови бонове за извършените продажби, предвид на сериозните санкции, на които би могъл да бъде подложен работодателя му при неизпълнение на това задължение.

По отношение на възражението на липса на компетентност на лицата извършили проверката, съдът не намира, че от значение за законосъобразността на оспорения акт е факта, дали конкретната проверка им е била възложена с нарочен акт или не. Не е спорно, че А. Т. и Тоно С. са заемали длъжност „инспектор по приходите” при Главна Дирекция „Фискален контрол” при ЦУ на НАП. Тази длъжност без съмнение им дава правомощия за извършване на проверки на данъчно-задължените лица, включително и за спазване на задълженията им по чл. 118 от ЗДДС.

Във връзка наведения довод за липса на компетентност на органа, издал оспорения акт, съдът намира, че той е неоснователен по следните съображения. На първо място жалбоподателят не успя да докаже при проведеното производство по чл. 193 от ГПК, неистинност на оспорения акт, в частта, досежно положения от издателя на акта подпис. Вярно е, че съдът не се произнесъл дали оспорването е доказано, но на основание чл. 194 от ГПК, това може да стане и с решението по делото. От друга страна, съдът не намира за доказано твърдението, че към 29.07.2020 г. Л. Х. не е заемал длъжността Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ТД на НАП – С.. Видно от заповед № 3766 от 25.09.2019 г. на изпълнителния директор на НАП, лицето е било временно преназначено на тази длъжност до назначаване на титуляр, но не за повече от 4 години. Върху представеното от пълномощника на ответника екземпляр (л. 49) е положен саморъчно написан текст с неизвестен автор, че към 29.07.2020 г. Х. е заемал тази длъжност. Съдът намира, че в тежест на оспорващия е да докаже, в случай, че твърди, че въпреки представената заповед за временно преназначаване, лицето, посочено като издател на оспорения административен акт, не е заемало тази длъжност към момента на издаването му. Пълномощникът на жалбоподателя можеше да поиска издаване на съдебно удостоверение, по силата, на което да изиска от ЦУ на НАП, официална информация, дали към 29.07.2020 г. Л. Х. е заемал длъжността Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ТД на НАП – С..

Неоснователно е и възражението, че принудителната административна мярка следва да се предхожда от издаване на акт за установяване на административно нарушение. Нито в ЗАНН, нито в ЗДДС такава процедура не е предвидена. Независимо от това на л. 40 е приложен АУАН, съставен на 21.07.2020 г., чрез който е започнала процедура по ангажиране на административно-наказателна отговорност на [фирма] за неизпълнение на законово задължение по чл. 118 от ЗДДС, касаещо именно процесния случай.

Съдът намира за верен наведения в жалбата довод, че оспореният заповед са описани разпоредби от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, които не са били в сила към момента на издаването ѝ. Това би било съществено процесуално нарушение, в случай, че се касаеше за процедура по

налагане на административно наказание, защото в наказателното постановление е необходимо да е налице словесно единство между законовите разпоредби, които се твърди, че са нарушение и описанието на самото нарушение, за да може сочиненият за нарушител да организира защитата си. В процесния акт недвусмислено е посочено, че процесната ПАМ се налага, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а от ЗДДС, а именно за неиздаване на съответен документ за продажба по чл. 118 от ЗДДС. В акта ясно и точно са описани фактическите основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

В конкретния случай не е спорно, че [фирма] не е изпълнило задължението за регистриране на извършена продажба на стоки, чрез издаване на касова бележка от работещото в обекта фискално устройство на посочената по-горе дата.

При тези факти, следва да се приеме, че са налице предвидените от закона предпоставки за налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1 ЗДДС и приложението на чл. 187 ЗДДС. Принудителната административна мярка се прилага независимо от ангажиране административно-наказателната отговорност на дружеството.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, съответства на чл. 22 ЗАНН - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Възраженията за нарушение принципа за съразмерност са неоснователни. При налагането на ПАМ по чл. 186, ал. 1 ЗДДС органът по приходите действа при обвързана компетентност. В този смисъл е и константната практика на ВАС (Решение № 10323 от 5.10.2016 г. на ВАС по адм. д. № 8979/2015 г., Решение № 11983 от 9.10.2014 г. на ВАС по адм. д. № 16784/2013 г., Решение № 5861 от 29.04.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2540/2014 г. и други).

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Възражението на пълномощника на оспорващия за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв. е основателно, защото съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 171, ал. 1, пр. 4 от АПК и чл. 194 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], чрез адвокат Г. К. срещу заповед № ФК-С587-0038018/29.07.2020 г. за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект и забрана за достъп“, за срок от 14 дни, на основание

чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС на Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ЦУ на НАП – С..

ПРИЗНАВА за недоказано оспорването на истинността на заповед № ФК-С587-0038018/29.07.2020 г. на Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ЦУ на НАП – С., в частта, досежно положения от издателя на акта подпис.

ОСЪЖДА [фирма] и ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната Агенция за приходите на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 8660 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.